

Dimarts 19 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 18,1-5.10.12-14): En una ocasió, els deixebles preguntaren a Jesús: «Qui és el més important en el Regne del cel?» Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: «Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi. Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial. Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n'esgarria una, ¿no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada? I si l'arriba a trobar, us asseguro que té més alegria per aquesta ovella que per les noranta-nou que no s'havien esgarriat. Igualment, el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits».

«El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits»

Mn. Valentí ALONSO i Roig
(Barcelona, Espanya)

Avui l'Evangeli ens torna a revelar el cor de Déu. Ens fa entendre amb quins sentiments actua el Pare del cel envers els seus fills. La sol·licitud més fervent és per als petits, aquells pels quals ningú no presta atenció, aquells que no arriben al lloc on tothom arriba. Sabíem que el Pare, com a Pare bo, té predilecció pels fills petits, però avui encara ens adonem d'un altre desig del Pare, que es converteix en obligació per a nosaltres: «Si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel» (Mt 18,3).

Per tant, entenem que allò que valora el Pare no és tant “ser” petit, sinó “fer-se” petit. «El qui es faci petit (...) és el més important en el Regne del cel» (Mt 18,4). Per això, podem entendre la nostra responsabilitat en aquesta acció d'empetitir-se. No es tracta tant d'haver estat creat un hom petit o senzill, limitat o amb més

capacitats o menys, sinó que es tracta de saber prescindir de la possible grandesa de cadascú per mantenir-nos al nivell dels més humils i senzills. La veritable importància de cadascú està en assemblejar-nos a un d'aquests petits que Jesús mateix presenta amb cara i ulls.

Per acabar, l'Evangelí encara ens amplia la lliçó d'avui. Hi ha, i molt a prop nostre!, uns "petits" que a vegades els tenim més abandonats que els altres: aquells qui són com ovelles que s'han esgarriat; el Pare els cerca i, quan els troba, s'alegra perquè els ha fet tornar a casa i no se li han perdut. Potser, si contempléssim els qui ens envolten com a ovelles buscades pel Pare i retornades, més que no pas ovelles esgarriades, seríem capaços de veure més sovint i més a prop el rostre de Déu. Com diu sant Asteri d'Amasea: «La paràbola de l'ovella perduda i el pastor ens ensenya que no hem de desconfiar precipitadament dels homes, ni defallir en ajudar els qui es troben en risc».

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Sóc una ànima molt petita que només pot oferir a Déu coses molt petites» (Santa Teresina de Lisieux)

-

«En què consisteix exactament aquest ésser nens? En el sentit de Jesucrist, vol dir aprendre a dir 'Pare'. Només si es conserva l'existència filial viscuda anteriorment per Jesús, pot l'home entrar amb el Fill en la divinitat» (Benet XVI)

-

«Aquest amor és sense exclusió. Jesús el recorda al final de la paràbola de l'ovella perduda: 'Així no és voluntat del vostre Pare del cel que es perdi un sol d'aquests petits' (Mt 18,14) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 605)